

YLVA is een Zweedse of Finse variant van WULFIA

----- door Dries van den Akker s.j. (zie ook: www.heiligen-3s.nl)

Betekenis

Germaanse naam = 'wolfje'. Vooral de verkleinvorm duidt erop dat het om een vrouwennaam gaat: vgl. bv. Ursula = 'beertje'.

*

Wolf in de mythologie

In de oude *Germaanse* culturen was de **wolf** symbool voor degene die de overwinning bracht. Wodan (ook wel Odin) reed erop.

Bij de *Azteken* is de huilende wolf symbool voor de god van de dans.

In andere culturen was de wolf juist vaak het symbool voor het kwade; voor de donkere krachten der aarde; voor verslindende machten. In allerlei natuervolken worden de goden van de dood begeleid door wolven en raven.

Bij de *Chinezen* is de wolf symbool voor heb- en roofzucht.

In de *Grieks-Romeinse* cultuur bewaarde men enerzijds aan de wolf goede herinneringen: het was immers een wolf die Romus en Remulus, de stichters van stad Rome, in leven hield en opvoedde. Anderzijds is in de Romeinse cultuur de weinig vleierende zegswijze ontstaan: 'Homo homini lupus' (= 'De ene mens is voor de ander een wolf': we verslinden elkaar).

Ook de *christenen* zagen in de wolf vooral het boze: hij stond voor de duivel; voor degene die de kudde verstrooit; voor vraatzucht.

*

Ulfia van Amiens, Frankrijk; kluizenares; † ca 750.

Feest 31 januari.

Zij had reeds op jonge leeftijd besloten om haar leven volkomen in dienst te stellen van de Heer en weerstond dus alle huwelijksaanzoeken, hoe aantrekkelijk ook. Zij voegde zich bij de reeds bejaarde Domitius, die even buiten Amiens in de eenzaamheid een kluizenarsleven leidde. Na de dood van Domitius zette zij haar leven in haar eentje voort tot zich een leerlinge kwam melden, Auria. Dat was het begin van steeds meer toeloop en uiteindelijk groeide haar onderneming uit tot een complete kloostergemeenschap. Zij liet voor de zusters aparte kluisjes bouwen binnen de wallen van Amiens, terwijl zij zelf in de eenzaamheid bleef wonen. Er was dan ook een nachtelijk visioen voor nodig om de zusters te doen inzien dat hun moeder Ulfia gestorven was en door haar bruidegom voorgoed bij zich was opgenomen. In 1219 stichtte de eigenaar van het landgoed, de heer van Boves, er een klooster; het kreeg de naam van de H. Paracleet (= Heilige Geest) en werd bewoond door de zusters bernardinessen.

Ulfia wordt afgebeeld in gebed op een rotsblok; naast haar een kikvors in een vijver.

Volgens de legende zou zij in een warme zomernacht haar gebeden hebben verricht. Maar door de vermoeidheid sukkelde ze in slaap. Telkens als haar hoofd verdacht diep voorover boog en zich verborg in haar cape, begon er een kikker daar in de buurt luid te kwaken, alsof hij het gebed van de kluizenares wilde voortzetten. Dan schrok Ulfia weer wakker en zette haar gebed voort. Uitgeput van het waken en kwaken viel ze bij zonsopgang tenslotte in slaap.